

Мирослав Качаревић

ВАТРА — ВОСАК

Просула си црну воду на моју зелену ватру и отишла.
Моја ватра црним пламеном гори.
У твојим црним водама црвене рибе живе, певају.

Убрала си свежину са белих руку реке,
И звезде цветом закићене из завесе у окну.
Попила си месечев смех из чаше сребрног сна.
Убрала си цвркнут птичији и вишње из ока мог и у своје
засадила.

Постала си црна. Постала си ноћ с црвеним оком.

Подерала си мрежу дана свиленим нитима музике
испредену.

Украла си сребро и злато са наручја ноћи.
Убила си дан. Убила си ноћ. Отишла си и собом однела све,
Да растопиш и разлијеш међу шакама наслоњеним на земљу
и небо.

Ти си ватрожедер, јер пећине желиш.
Јер у њима си рођена, тоћеш у њима да живиш.
Окупала си се у изворским водама у дубини.

Светло ватре зобље пећинску утробу.
И њу тоће златом да поплуча,
Црвеним коралима заштити, топлотом умије.
А ти као вештица у црном плашту, са српом, кантом и метлом
Излазиш из свих пећина и дубина.

Жањеш снопље шарених вејавица светла.
Пљусак музике што ватра сеје
И све што корача метлом ти бришеш.

Свугде си своје прсте умешала
И осушеним шакама ошамарила дрвореде, као трепавице,
Чији те огртачи подсећају на зеленило и црвенило,
Који у жару велике ватре живе, као нешто неуништиво,
бесмртно.

Појела си беле и црне бројке часовника,
У пламен зелене ватре загњуреног.

Извукла си утробу пећина и извора напоље
И расула на земљу и небо.

Осветила си се хтењима ватре.
И земља и небо постали су велика пећина, твоје пребивалиште.

Груди ноћи сам хтео плавом светилком да закигим,
Дан би пожелео одмор.
На запаљеним рукама јутра
Носио бих дан у смеж. Цвркутао би жар у његовим очима
И падала би песма на живот уместо кише.

Из ужарених руку сунца клизнуо је цветни брош пролећа
И црвено дугме кристала у његовом зеленом оку.
Остало је сунце раскопчане кошуље јутра
И тако бледо у црном фраку у сумрак је побегло.

Убрало је оно просути смеж сивих камена са длана улице
Црним перјем лабудова поплочаног и сивог стакла дана.

Пољубио сам се на расстанку са ватром,
А она ми је рекла:

»Данас је небо у шареној, мокрој марами од вуне.
Сиви и црни облици шара сударију се и звони њихово ударање.
И просипа се у светло и капи.
Цеди се марама и усијане жице из ње израстају, ломе се
и гасе се.

Данас је све у шареној мокрој марами.
Живеће марама, звоњење. Живеће вода, усијане жице,
Ако гледања твоја буду небо.

Када се данас ветрови буду рађали
На топлим рукама твојим и сударали се,
Расцветаће се црвено лето
На зеленом хоризонту од сребра,
Јер прошлост је тада у пепео самлевена.
Живи љубављу и упорношћу испуњен,
Јер и ја ћу оживети, доћи и почети да живим.«

Побледела је моја сенка на млечном зиду
Сунђером поплочаном
Између светла и таме сазиданом.

Растопила си зид и сунђер у црним водама својим,
Да би тама што је тамом одеваш посркала светлост.

Растопила си зид, убила себе.

Сунце је замрло, а онда се поново родило
Као крупан усијани цвет
И крупне капље росе разјурило са лишћа, кровова, траве.
Јер сам ватри поверовао.
Светло његово запалио је свемир
И крупне капље росе разјурило са лишћа, кровова, траве.
Растопило је оно памук небески.
Крвава мрља кристалног јутра распукла се у плаву.
Открило је небо своје лице
И оком дана груди своје закивило.

По
ве
ља

Раширило је пролеће своја шарена крила од цвећа
Над жуборењем из белутка и кестена ископаним,
Да би ја усне опрао њиме
И руке своје потонуо у душу његову од дијаманта.

На судару између земље и неба
Слили су се лампа, звоно, огњишта и трагови у пламену.

Све што је моје око упило насликао сам пламеном на
стакло.
Сунце, месец и ватра су восак. Црна вода је ватра.
Моје око је кошуља дрвореда и вишње у њој.